

Belevaló anyuka

Eddie édesanyjának lófogai voltak, akárcsak nekem, emlékszem, egy alkalommal a bolt felé menet kettesben baktattunk fel valamelyik emelkedőre, amikor azt mondta, „Henry, szabályozóra lenne szükségünk a fogaink miatt. Borzasztóan nézünk ki.” Büszkén feszítettem mellette, szűk, sárga nyomott mintás ruhát viselt, virágosat, körömcipőben illegett-billegett, túsarkai klik, klik, klik, csilingeltek a burkolaton. Elmerengtem, együtt grasszálók Eddie mamájával, ő pedig velem sétálgat, közösen kaptatunk fel a dombra. Ez volt minden – beléptem a boltba, hogy vegyek egy vekni kenyeret a szüleimnek, s ő megvásárolta a maga dolgait. Ennyi volt csupán.

Szerettem Eddie-ék lakásába járogatni. Anyukája mindig a fotelban üldögélt itallal a kezében, jó magasan keresztbe rakva a lábait, látni lehetett, merre végződik a harisnyája, és hol kezdődik a húsa. Bírtam Eddie mamáját, igazi hölgy volt. Mikor betértem, mosolyogva köszöntött, „Szia Henry!”, ám nem húzta lejjebb a szoknyáját. Eddie apja is hellözva üdvözölt. Hatalmas fickó, aki szintén itallal a kezében csücsült odabent. Nem volt könnyű munkát találni 1933-ban, azonkívül Eddie papája nem tudott dolgozni. Pilótaként szolgált az első világháborúban, de lelőtték. Karjait csontok helyett fémdrótok tartották össze, úgyhogy eltütükétek ott Eddie anyjával ücsörögve. Sötétség honolt iddogálásuk helyszínén, viszont Eddie mamája gyakran nevetett.

Eddie és én repülőgépmodelleket készítettünk, olcsó balsafa példányokat. Repülésre alkalmatlanok lévén, kezünkkel terelgettük őket a levegőben. Eddie egy Spadet, én egy Fokkert vezettem. Látuk a „Pokol Angyalai”-t Jean Harlow-val. Egyáltalán nem találtam Jean Harlow-t szexisebbnek Eddie mamájánál. Persze, Eddie-nek említést sem tettem Eddie anyjáról. Ekkor észrevettem, hogy Eugene közeledik felénk. Eugene a másik Spades srác volt, akinek azonban dumálhattam Eddie anyukájáról. Amikor módunk nyílt rá. Számos remek közelharcot vívtunk – két Spad a Fokker ellen. Küzdöttem, ahogy csak bírtam, de rendszerint lelőttek. Ahányszor csak veszésre álltam, behúztam egy Immelmanba. Olvastuk a régi repülősmagazinokat, a Repülő Ászok volt a csúcs. Még küldtem is néhány levelet a szerkesztőnek, melyekre válaszolt, az Immelman,

írta, szinte kivitelezhetetlen. Túlságosan erős a szárnyak igénybevétele. Néha azért kipróbáltam az Immelmant, különösen amikor hátulról üldözőbe vetek. Ez többnyire letépte a szárnyaimat, így ki kellett a gépből ugranom.

Ha alkalom adódott Eddie elől félrevonulnunk, Eddie mamáját emlegettük.

„Jézus, micsoda lábai vannak.”

„És sosem felejt el mutogatni őket.”

„Vigyázz, itt jön Eddie.”

Eddie-nek gőze sem volt arról, hogy éppen az ő édesanyjáról beszélgettünk így. Kissé szégyelltem magam emiatt, noha nem tudtam a helyzeten segíteni. Azt bizonyosan nem akartam, hogy hasonló módon gondoljon az én anyukámra. Természetesen az én mamám nyomába se érhetett az övének. Senki másé nem nézett úgy ki, mint az övé. Talán azokkal a lófogakkal kellett volna valamit csinálni. Úgy értem, láttad és nézted a lófogakat, picit sárgásak voltak, majd lefelé sandítottál, bámultad azokat a magasan keresztbe tett lábakat, egyiket közülük mindig hevesen lóbálta. Bizony, nekem szintén lófogaim voltak.

Szóval, Eugene meg én átmentünk légicsatázni, és produkáltam az Immelmanomat, a szárnyaim pedig leszakadtak. Amúgy volt másik játékunk is, amelyikben Eddie részt vett. Műrepülés és versenyzés. Kimentünk az utcára a nagy sansz reményében, de valahogy állandóan elszalasztottuk. Gyakran az előkertjeinkben landoltunk. Mindannyiunknak volt háza, felesége, s az asszonyaink vártak bennünket. Ecseteltük, miként öltöznének a feleségeink. Lengén öltöztek. Eugene kedvese viselte a legkevesebbet. Voltaképpen hordott ruhát, hatalmas vágott lyukkal az elején. Így várta Eugene-t az ajtóban. Az én feleségem kevésbé tűnt kihívónak, habár rajta se volt sok cucc. Folyton szeretkeztünk. Minduntalan szeretkeztünk a feleségeinkkel. Soha nem volt nekik elég. Míg elvontunk otthonról a légiparádéval és versengéssel életünket kockáztatva, ők ezekben a házakban repesve vártak ránk. És pont minket szerettek, senki mást. Néha megpróbáltunk elfelejtkezni róluk, hogy a légi közelharccal törődhessünk. Ahogy Eddie mondta: mikor a nőkről dumálunk, csak a fűben heverészünk, nem csinálunk semmi mást. A legtöbb, ami történt, hogy Eddie felkiáltott, „Hé, nekem már felállt!” Azután én is a hátamra fordultam, mutatván neki az enyémet, mire

Eugene a magáét fitogtatta Na, így szokott a legtöbb délutánunk elrepülni. Eddie anyukája és apukája ott iszogattak, majd olykor-olykor Eddie mamájának kacagását hallottuk.

Egyik nap Eugene meg én átmentünk, kurjantottunk Eddie-nek, de Eddie nem jött ki. „Hé Eddie, az isten szerelmére, gyere már ki!” Eddie nem bújt elő.

„Valami baj lehet odabent” mondta Eric, „tudom, valami gond van odabent.”

„Talán megöltek valakit.”

„Nem ártana, ha bekukkantanánk.”

„Úgy gondolod, kéne?”

„Jobban tennénk.”

A szünyoghálós ajtót kihúzva beléptünk. Sötétség fogadott, mint általában. Egyetlen szót hallottunk:

„Francba!”

Eddie anyja részegen hevert a hálósobában. Lábai a magasban, ruhája felcsúszva. Eugene megragadta a karom. „Jézus, odasüss!”

Jól nézett ki, istenem, csodásan nézett ki, de túlságosan berezeltem ahhoz, hogy értékelni tudjam. Elképzelttem, amint valaki leleplez bennünket kukkolás közben. Félrecsúszott ruhadarab, betintázott nő, azok a combok meg közszemlére téve, szinte látni lehetett a bugyiját.

„Gyere Eugene, lépünk le innen!”

„Ne, legeltessük a szemünket. Gusztálni akarom őt. Bámuld a teljes bemutatót.”

Ez arra az esetre emlékeztetett, amikor autóstoppal utaztam, és felszedett egy nőci. Szoknyáját a dereka magasságáig felhúzta, szóval, már-már a derekáig feltúrte. Elfordultam, lefelé sandítottam, s majréztam. Ő meg csak nyomta nekem a sódert, miközben bambultam kifelé a szélvédőn és válaszolgattam a kérdéseire, „Merrefelé tartasz?” „Szép napunk van, igaz?” Ám én rettegtem. Gőzöm sem volt, hogyan kéne csinálni, de féltem, ha megtenném, baj származna belőle, ő sikoltozna vagy hívná a zsarukat. Hát ezek után sunnyogva odapillogtam, azután elfordítottam a szemeimet. Végül utamra engedett.

Eddie anyjától szintúgy betojtam.

„Figyelj Eugene, én eltűzök.”

„Tiszta mák, még azt sem tudja, hogy itt vagyunk.”

„Itt hagyott a szemétláda” hallatszott az ágyból. „Elment és magával vitte a gyereket, a kicsikémet . . .”

„Beszél” mondtam.

„Ki van ütve” mondta Eugene, „fogalma sincs, mi a frász törté-
nik.”

Elindult az ágy felé. „Ezt figyeld.”

Megfogta a szoknyáját és feljebb húzta. Eléggé magasan, hogy megpillantottuk a bugyiját. Rózsaszínű volt.

„Eugene, én elmegyek!”

„Gyáva!”

Eugene csak szobrozott ott, meresztgetve a szemét a combokra és a bugyira. Hosszú ideig állt. Majd elővette a farkát. Hallottam Eddie anyjának nyögését. Egy kissé arrébb csúszott az ágyon. Eugene közelebb húzódott. Azután megérintette a nő combjait a farka végével. Újabb nyögéscselés. Akkor Eugene elélezett. Rálövellte spermáját a combokra, bőséges mennyiségűnek tűnt. Láttuk, ahogy lecsordogált a lábain. Erre Eddie anyja megszólalt, „Fenébe!”, hirtelen felemelkedve az ágyon. Eugene elviharzott mellettem kifelé az ajtón, s én is megfordultam, hogy elpucoljak. Eugene a konyhában nekirohant a jégszekrénynek, visszapattant róla és kiugrott a szúnyoghálós ajtón. Követtem, és együtt száguldottunk lefelé az utcán. A házunkig az egész utat végigfutottuk, lesiettünk a kocsifeljárón, berohantunk a garázsba, magunkra zártuk az ajtót.

„Gondolod meglátott bennünket?” kérdeztem.

„Fogalmam sincs. Telefröcsköltem a rózsaszínű bugyiját.”

„Őrült vagy. Miért csináltad?”

„Felizgultam. Képtelen voltam ellenállni. Nem tudtam fékezni magam.”

„Börtönbe kerülünk.”

„Te nem csináltál semmit. Én vertem rá a lábára.”

„Szemtanúja voltam.”

„Figyelj” mondta Eugene, „azt hiszem, hazamegyek.”

„Rendben, menj csak.”

Néztem, amint fellépdel a bejárón és áthalad az utcán a házuk irányába. Kijöttem a garászból. Keresztülsetáltam a hátsó verandán, besurrantam a szobámba, leültem és vártam. Senki sem volt otthon. A fürdőszobába mentem, bezárkóztam és Eddie mamájára gondoltam, amint ott fekszik az ágyon. Csupán elképzeltem, hogy lehúzom a rózsaszínű bugyiját és beteszem neki. Ő pedig odavan érte...

A délután hátralévő részét várakozással töltöttem, nyugtalankodtam a vacsora alatt, hátha történik valami, de semmi sem történt. Utána elvonultam a szobámba, ott ültem és méltáztam. Lassan elérkezett az alvás ideje, ledőltem az ágyra és várakoztam. Hallottam apám horkolását a másik szobából, de még múltam az időt. Egyszer csak elaludtam.

Másnap, szombaton az előkertjükben megpillantottam Eugene-t egy légpuskával a kezében. Két hatalmas pálmafa állt a házuk előtt, ő meg a tetején élő verebek közül próbálta valamelyiket kinyiffantani. Már kettőt leszedett. Három macskájuk volt, s minden alkalommal, amikor egy veréb szárnyaszegetten lepottyant a fűbe, valamelyik macska lecsapott és megkaparintotta magának.

„Semmi sem történt” mondtam Eugene-nek.

„Ha mostanáig nem történt, ezután sem fog” mondta. „Meg kellett volna őt dugnom. Bánom már, hogy nem basztam meg.”

Eltrafált még egy verebet, alá is hulott, erre a zöldessárga szemű, nagyon kövér szürke macska felkapta és elhurcolta a sövény mögé. Átszelve az utcát, visszasétáltam a saját területemre. Az öregem várt az elülső verandán. Dühösnek tűnt. „Figyelj, azt akarom, hogy buzgón nyírjad a fűvet! Azonnal!”

Odabattyogtam a garázshoz és kigördítettem a fűnyírót. Először a kocsibehajtót, majd a ház előtti pázsitot nyírtam le. A szerkentyű lepukkant és ósdi volt, nehezen boldogultam hát a melóval. Az öregem ott állt mérgesen, engem vizslatva, miközben ide-oda taszigáltam a nyírógépet a keszekusza gyepszőnyegen.

Virág Zoltán fordítása